

Franqueliu concertat

JUSTICIA SOCIAL

Unió Socialista de Catalunya

El bienni negre ha:

- Suspès l'Estatut de Catalunya.*
- Suspès la llei de Contractes de Conreu.*
- Suspès la llei de "termes municipals".*
- Reintegrat els béns als jesuïtes.*
- Subvencionant amb 16.000.000 la creïcia. Violació descarada de l'article 26 de la Constitució Republicana.*
- Efectuat milers i milers de desnonaments rústics.*
- Pagat jornals de 1'50 a les terres castellanes.*
- Emprisonat 40.000 republicans, socialistes, comunistes i anarquistes.*
- Falsejat tota la legislació social.*
- Reposat tots els generals del desastre africà.*
- Suspès milers i milers d'Ajuntaments populars, entronitzant tots els vells cacics de la monarquia.*
- Decretat la llei injamant del dia de Gener.*
- La llei d'Arrendaments.*
- Mort 6.000 obrers asturians.*
- Tingut el poble sotmès durant dos anys a l'Estat de Guerra, de censura, de presos governatius.*
- Condemnat a milers i milers d'infants a la misèria i a la fam, llançant-los lluny de la llar i de l'escola.*
- Arabassat les garanties constitucionals.*
- i Mercadejat amb l'Straperlo, amb Nombela, amb Teyà, amb els Blats, amb els torpeders, amb la Direcció General de Seguretat..., amb tot.*

La victòria del Front Popular representa:

- La llibertat immediata dels 40.000 presos polítics i socials.*
  - L'establiment i reconeixement de l'Estatut de Catalunya.*
  - L'ensorrada definitiva de la podrida i nefasta monarquia.*
  - Restabliment de la llei de Contractes de Conreu i anul·lació de la llei d'Arrendaments.*
  - Vigència i purificació de tota la legislació social.*
  - Destitució de la presidència dels Jurats Mixtos de tots els presidents burgesos.*
  - La llibertat de premsa i de pensament.*
  - La intangibilitat dels principis constitucionals.*
  - Separació definitiva de l'Estat i l'Església.*
  - Purificació de l'exèrcit treient dels llocs de comandament tots els caps monàrquics i republicans encobers.*
  - Si el poble es manifesta a favor del Front Popular votarà per l'esperit del 14 d'abril i l'amnistia.*
- Cal dir: BLOC NEGRE, NO. FRONT POPULAR, SÍ.

Editorial

Al moment de tancar

La lentitud amb què es porten a terme les gestions del Comitè d'Enllaç per tal d'anar a la Coalició d'Esquerres, en part és degut a les consultes que s'estan fent per saber la situació exacta en la qual quedarien els condemnats, en cas d'es-

ser elegits, puix que havent estat algunes les opinions, entre les quals es compta la valuosa d'Ossorio i Gallardo, el qual creu que, degut a les circumstàncies legals amb què es troben els nostres empresonats, es donaria el cas, que llur elecció, en sortir triomfants, fos anul·lada.

D'altra banda, per tal de procedir fidelment amb la ideologia del nostre partit, creiem que la Coalició d'Esquerres Catalanes, deu tenir una tònica accentuadíssima d'esquer-

risme, per tal d'estar d'acord amb el moment polític actual, puix que ara és quan devem esmerçar amb més entusiasme totes aquelles ànsies de reivindicació que van fer possible el triomf del 12 d'abril i la proclamació de la República, perquè a causa de l'actitud de franca i oberta oposició al règim que llavors triomfà, en la qual s'han posat les dretes; per combatre-les i assolir un altre 12 d'abril, creiem que s'ha d'accentuar, ara més que mai, la

rebèlia que abraunda els partits polítics que assoliren aquella victòria.

Si el Comitè d'Enllaç concedís excessiva preponderància de llocs a la candidatura de Coalició a algun partit catalanista moderat, que ja en aquella ocasió no va manifestar-se com calia per no estar del tot identificat amb la ideologia esquerrana, tal vegada no inspiraria prou confiança a la massa perquè aquesta es manifestés amb tot l'entusiasme que cal per derrotar la Coalició Lliga-Monàrquica-Ceda-Radical.

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 43
25 de gener del 1936

PREU: 20 cènts.

Redacció i administració:
Primer de Maig, 7
BARCELONA

BIENNI NEGRE, NO!!!

FRONT POPULAR, SÍ!!!

LA SETMANA POLITICA

La Solà

La Solà, òrgan dels camarades anarquistes, sota el títol de «El partit de la muntanya», fa un extens comentari sobre el manifest de les Esquerres i socialistes d'Espanya.

La transcendència del moment, la importància i la valor dels nostres actes ens imposa, no disputar, però sí aclarir en el possible les posicions. La claredat en la nostra línia de conducta ens autoritza a enjudiciar el problema polític en tota la seva vastitud. Hem d'advertir, però, que és la darrera vegada que insistim perquè tota la massa obrera de Catalunya es doni plenament compte de la importància de certes actituds. Que els valors i ben intencions recompi la seva responsabilitat i obrí en consciència. La nostra decisió és ferma, anem a la lluita perquè considerem indispensable la victòria; la tasca que aquesta ens imposa és enorme i no podem perdre ni un minut més en divagacions. Ara és hora de fitar tots l'esguard a l'enemic i vigilar atentament totes les seves actituds. La nostra actitud és operant, especulativa i sobretot combativa.

Largo Caballero — no amb ingenuitat com creuen els camarades anarquistes —, amb plena responsabilitat dels seus actes i de les seves paraules, declarà que s'unien als republicans amb un programa que ni remotament és el nostre. Cert, el programa o manifest de les esquerres és eminentment, íntegrament burgès, però darrera aquest programa, que no implica posicions ulteriors i ens dol haver-ho de manifestar així — hi ha l'amnistia dels 40.000 empresonats. I cal tenir present que aquesta amnistia — la qual cosa en el fons no ens interessa — no és concedida gratuïtament per ningú. La imposarà i l'exigirà la voluntat organitzada de la classe obrera.

La coalició del 16 de febrer, pensim — més clar han de saber-ho — que no representa, ni hipotèticament, l'abandonament de la línia revolucionària del 6 d'octubre. Aquest resta en peu, pleter de possibilitats i d'exigències, de les quals en som fidels guardadors i executors.

Abans i després de les eleccions no abandonem ni hem abandonat la nostra línia revolucionària. La batalla del 16 de febrer és un episodi en la marxa organitzada de la classe obrera a la conquesta del poder polític. Aquest episodi — del qual depèn la llibertat de 40.000 empresonats — l'han de reanudar. És una exigència del moment i a la qual ens devem en tot i per tot.

Tot i convenir amb els camarades anarquistes en molts, per no dir tots, els punts del seu editorial, ara, el trobem desplaçat. Les seves advertències i exigències, serien les nostres, si el 16 de febrer no hi haguessin la batalla contra la reacció agro-vaticana.

En aquests moments, com sempre, som revolucionaris — valgui l'expressió — a ultrança, però no oblidem la frase incontrovertible de Marx, la qual diu: amb la burgesia contra el feudalisme i amb el proletariat contra la burgesia. Major lleialtat i claredat no se'ns pot exigir.

Els straperlistes

Acaben de publicar-se les candidatures de la Lliga. En aquestes es reserven cinc llocs a Barcelona-cuat per la Ceda, Monàrquics, Carlin

i Radicals, i quatre a Barcelona-Circumscripció. Qui dubtava encara del desvergonyiment i de la impudícia de la Lliga, ara haurà restat plenament convençut. Creiem ben sincerament que els pocs catalanistes que encara tenien dipositada llur confiança damunt la Lliga hauran obert uns ulls com ones taronges i s'hauran donat compte que els tant gallejats trenta anys de catalanisme no han estat altra cosa que trenta anys de negocis i interessos inconfessables i de «chantajes» polítiques. La Lliga, després d'haver-se embrotat les mans de sang dels hords del 6 d'octubre i d'haver merdejat impudicament amb els straperlistes, no ha pogut resistir la temptació de seguir unida als antics aliats. Més que millor; les posicions d'aquesta manera s'han aclarit. Es formen dos fronts de finalitats clares i precises. A un costat els antestatutistes; els de la llei del 2 de gener; els de la derogació de la llei de Contractes de Construcció; els de les presons plenes d'obrers honorats i treballadors; els de l'estraperlo, de Nombela, de Taya, del Biati; els de l'estat permanent de guerra i censura; els de l'antilibertat i progrés; els de l'anti-espèrit del 14 d'abril; o sigui **Bienni Negre**. A l'altra, els de la intangibilitat dels principis constitucionals; els de l'amnistia, els de l'Estatut, els de la llibertat i els de l'esperit del 14 d'abril, o sigui el **Front Popular**.

El problema del 16 de febrer es presenta en aquests termes. La consciència política de la massa catalana sap ja perfectament què hi ha darrera d'ambdues posicions. Tot el restant és purament anecdòtic i circumstancial, i cal que no es desvii la intenció cap a fets de transcendència ínfima o inferior. Les qüestions fonamentals, les que deixen solc en la vida social dels pobles són les anteriorment esmentades. El fet d'haver-se construït una dotzena de cases més durant el bienni negre que en el període anterior no té ni la més mínima importància. Si encara n'iréssim amb quines condicions han estat fetes potser ens tornarien en implacables acusadors. De moment no en parlem. La **Comissió de Responsabilitats** ha actuat en el seu degut temps.

Tots coneixem les velles argüïes dels capostots de la Lliga. Aquests, ara, cauen en velleïats insospitats i en procediments repugnants. El seny està ben lluny de la Lliga. La seva acció, com la d'abans del 6 d'octubre, és pertorbadora i provocativa. Només els advertirem que en certes actituds no hi caurem i que la nostra acció, en la qual estem ben bregats — cas d'insistir —, s'encaminarà a altres procediments, gens agradables als prohoms de la Lliga.

En la contesa del 16 de febrer s'hi ventilen valors històrics i no fets de caràcter anecdòtic, ni circumstancials, ni individuals. Són els primers valors els que nosaltres tenim en compte.

El Front Popular

La U. S. C. complex amb regularitat matemàtica el seu comitè. Sense preses ni tardances. No se'ns ha d'advertir — perquè no ho acceptem — quina ha d'ésser la nostra actitud. Hem rebut un encàrrec, ens hem tractat un pla i l'executem. Els organismes responsables en tenen esment i són aquests

qui poden exigir o no determinada acció o actitud. Mentrestant estem al nostre lloc.

Ni d'un costat ni de l'altre acceptem exigències. Nosaltres juguem amb cartes vistes i exigim dels altres igual actitud. Jugar dues cartes és immoral i deslleial. És la transcendència del moment que posa fre a la nostra ploma. Advertim amb això que no estem disposats a admetre manobres i que volem claredat. Amenaces, no! Després d'entendides les tasques podrà constatar-se quina ha estat la nostra actitud, que en definitiva és a la que ens atencem. Pensem tots els camarades obrers que la correlació de forces serà feta, però que el concepte que hom pugui tenir sobre la pròpia vàlua, quan es juguen interessos col·lectius o generals, no té cap mena de valor. La valor de la força ha d'ésser la reconeguda, i no la imposada.

I bé; de la convocatòria que la setmana passada anunciàvem que havia estat tramesa, ja s'han rebut les contestacions. Totes, P. C. P., P. C. C., P. S. O. E., i P. U. M. manifesten rotundament i d'una manera claríssima la seva completa conformitat per anar a la constitució del Front Popular contra la Lliga coaligada amb tots els straperlistes, tayas, nombels, biats, etc. Aquesta conformitat, repetim, manifestada voluntàriament, desbrossa el camí. La classe obrera té ja format, per la conformitat manifestada ja pels Partits anteriorment esmentats, el seu Front Popular. Les posicions són clares. La reacció amb totes les immoralitats i vicis a un costat i el Front Popular amb el progrés, la llibertat i l'amnistia a l'altre.

Una vegada més la U. S. C. ha complert, i seguirà complint amb la seva obligació. L'encarrec rebut per les Esquerres catalanes ha estat executat amb precisió matemàtica. La U. S. C., com a part majoritària de la classe obrera a Catalunya, ha complert amb la seva missió i n'ha sortit gloriosament triomfant.

La conformitat manifestada per carta que resta al nostre poder per tots els partits obrers que han d'integrar el Front Popular, i per les converses sostingudes, demostren bastament que la U. S. C. ha complert satisfactoriament amb l'encàrrec encomanat. Ara, cal que tots els partits obrers mantinguin llur posició. Si es produeixen defeccions, que no són d'esperar, la classe obrera podrà veure clarament on són els enemics del Front Popular

S. I. S.

Entre els dies 4 i 8 de l'actual, el general de la 10.ª Divisió volia donar un cop d'Estat, junt amb altres caps de l'Exèrcit, fet sublevar dos regiments de Saragossa i el número 20 d'Osca, per implantar el règim monàrquic. Aquest general, que es diu Rafael Villegas Montecinos, celebrava contínuament reunions clandestines amb els esmentats «caps», però — gràcies a l'atzar, podríem dir — han estat descoberts i detinguts.

¿Què els hi faran a aquests monàrquics degenerats? Al desembre del 1930, afusellaven Galán i Hernández. Aleshores estaven en règim monàrquic. Ara estem en una República.

¿Què els faran? El poble que jutgi.

LLEFACI FLASE

contra la reacció del «bienni negre».

Per ara, i de moment, res més. Només ens atrevim a recomanar als Patris obrers i Partits d'esquerra molta de sercnitat i confiança

si no es volen veure arrossegats pel ridícul. Recordin que en les eleccions passades hi va haver candidatura que no va passar dels 1.800 vots. Tothom ens haurà entès.

CASTELL-ROIG

LES DUES ESPANYES

Ja fa temps, quan es parlava de les convulsions inacabables que tenien el poder de remoure la terra espanyola, es deia, emprant un símil gràfic i geogràfic que, aquelles lluites tenien com a objectiu, lograr la decantació d'Espanya cap Europa o cap a l'Àfrica.

Una part d'Espanya era parlària de la barbàrie, de l'explotació humana, i de la incuria característiques en els «zocos» marroquins i en les cabiles rifeñes.

L'altra Espanya, es volia aterrar, encara que fos al preu d'encendre's les mans, al cap de corda que ens oferia l'Europa occidental, amb la seva civilització, amb els seus progressos i amb el seu respecte —relatiu— a la llibertat en tots els camps.

Possiblement que avui, l'autor del símil d'opció, no s'atreviria a plantejar-lo en els mateixos termes de la disjuntiva en què ho féu aleshores.

Perquè... Perquè d'aquella Europa liberal, democràtica i progressiva d'aleshores, a excepció de la U. R. S. que en aquell temps encara vivia sota un règim de misèria i explotació, apenas en queda res. Si fèssim un recompte dels països d'Europa que viuen en un règim democràtic —relatiu— o que han estat víctimes de l'epidèmia feixista, veuríem que les forces són molt igualades.

Per això orem que la senyència, «Europa o Àfrica», no és ajustada a les realitats d'avui. Malgrat tot, dins l'Espanya geogràfica hi ha, entaulada a través de segles, una acarnissada lluita entre dues Espanyes.

I si bé de cura a la realitat d'avui el gràfic no és ajustat, podem acceptar-lo com a exponent de dues situacions completament antagòniques.

Hi ha una Espanya feixista, reaccionària i troglodita que voldria aplicar, a l'Espanya socialista, humana i liberal, els mateixos procediments d'exterminació que, l'Espanya catòlica, eròtica i fanàtica dels segles catorze, quinze i setze, aplica a l'Espanya musulmana i juevaica...

Com l'au Fenix, l'Espanya incapacitada i tràgica reneix de les seves cendres!

Es aquella Espanya de la persecució als enemics de la religió catòlica i del Tribunal de la Santa Inquisició; és aquella Espanya terriblement ignorant, que destruï en uns mesos, tota l'obra científica que ens portà la civilització àrab; és aquella Espanya de la Universitat de Cervera, el claustre de la qual deia en un document allisonador: «dejos de nosotros la funesta mania de pensar»; és aquella Espanya que pensant només en la salvació de l'ànima, despreciava el treball a la terra i reduïa en l'espai d'un segle, a través de fams, saqueigs, misèries i brutícia, una població de deu milions a sis; és aquella Espanya, que engolia, en el pou de les festes palatines, l'enorme riquesa que aflua de les Amèriques; és l'Espanya dels convents i esglésies convertits en fortíssimes potències econòmiques que controlen una part enorme de la riquesa del país; és l'Espanya de Felip II, de Felip IV, de Carles III, de Ferran VII, de la Reina Cristina, d'Alfons XIII; és l'Espanya de les colònies, de la pèrdua de Cuba, del desastre d'Anual, Sidi-Drius, Monte-Arrul; és l'Espanya de la llei de Jurisdiccions i de les Juntes militars; és l'Espanya dels «pronunciamientos» arrevisats i de les «cuadriladas» grotesques, en els que només els ingenus soldats exposen la pell; és l'Espanya de Primo de Rivera, de Martínez Amido, de Barrera, del baró de Ronig, de Bravo Perillo, de la llei de fugues; és l'Espanya de Maura, Romanones, Cambó, Melquíades Álvarez, Lerroux, Calvo Sotelo, Gil Robles, «Emiliànu», Albiñana, és l'Espanya dels Mola, dels Doval, dels López de Ochoa i Bate; és l'Espanya dels «Regulars» venjant en la sang espanyola, les ofenses, els agravis i l'explotació dels seus germans de rassa; és l'Espanya d'Astúries amb els seus fusellaments i assassinats; és l'Espanya dels banquets pantagruètics, dels «straperlos», dels jornals de fam, de l'analfabetisme, de la inconsciència, de la incapacitat.

Una vegada més, en la tràgica història d'Espanya, s'enfronten amb violència les dues oposades concepcions.

Les eleccions que sembla que es celebraran el 16 del pròxim mes, representen una nova topada de l'Espanya negra amb l'Espanya roja.

A excepció de les polítiques, totes les actituds, fins les econòmiques, han sofert una visible paratització. La propera lluita exigeix els màxims esforços, els exèrcits combatents es preparen adalardament els quadres respectius. Cap acció, cap esforç, cap energia, no poden ésser omesos.

Una distracció lleugera, una petita pèrdua d'energia, el desdeny a qualsevol mínima possibilitat, poden ésser fatals.

Totes les forces entraran en la lluita; totes les pressions hauran d'ésser jugades.

Per endavant planyem els derrotales...
Que ningú no faci oïdes de mercader!
Que ningú no amagui el cap sota l'ala!
Que ningú no vulgui fer el gegant!
Després no hi valdrien plors...

Catalunya esquerrana, Catalunya republicana, Catalunya catalanista, Catalunya socialista, portarà un gran pes en la lluita contra l'Espanya barbàrica...

En aquesta hora decisiva per al futur d'Espanya, hem de demanar i esperar que, tots els homes conscients i amants de la superació col·lectiva i individual, trobaran sense vacil·lacions de cap mena, el camí del deure i del triomf.

JOSEP MIRET

¿Quins són els banes que practiquen la usura amb Maria Illa? Hi ha escales que poden parlar-ne.

Els homes de La Lliga

ATENCIÓ !!!

Durant el primer bienni republicà, des de les pàgines de *La Veu* — ronca — del Sr. Cambó, sortiren les infàmies més baixes i vergonyants contra tots els camarades socialistes. Recordeu-vos només de la desprestigiosa campanya de l'enxufisme.

Llegiu, però

D. Francesc d'Assis Cambó,

conseller de

C.^a Hispano-Americana d'Electricitat (C.H.A.D.E)
Editorial Catalana
Editorial Alpha
Immobilària Catalana
Tipografia Emporium
Hotel Ritz de Barcelona.

Total: 6 Consells d'Administració amb un total de 210.000 pessetes; repetim, 210.000 pessetes.

Aquest home sant (?) encapçala la candidatura de Barcelona-Circumscripció.

D. Joan Ventosa i Calvell,

lloc-tinent de Cambó, conseller de

Tipografia Emporium
C.^a Ibero Americana
Immòbles i Crèdit
Hispania, C.^a de Seguros.
Llum i Força de Llevant.
C. H. A. D. E.
Banc Vitalici d'Espanya.
La Catalana, Seguros.
C.^a Sevillana d'Electricitat.
Covadonga, Seguros.
ctz., etc.

Total: 20 Consells d'Administració amb un total de 700.000 ptes; tornem a repetir 700.000 ptes.

Aquest, lloc-tinent, i ben aprofitat, encapçala la Candidatura de Barcelona-Ciutat, de Lliga Catalana.

Els comentaris hi sobren.
No us sembla?

ELS SINDICATS

Els dos fronts del proletarià

Hi ha encara molta gent que es resisteix a donar la importància que es mereixen a les lluites que els assalariats ens veiem obligats a plantejar a la burgesia per tal de poder subsistir, i es creuen, a més, que tan sols és cosa de quatre caps calents que es mouen per presumir uns i per viure a l'esquena dels obrers els altres, sense adonar-se, o millor dit, sense voler-se'n adonar, que no és un sinó que són dos els fronts de lluita que el proletarià es veu obligat a sostenir per tal de poder lluitar-se de les investides de la classe dominant.

En efecte: la lluita de la classe que viu sotmesa al salari no es limita solament al front sindical ni al polític, sinó que abraça els dos a la vegada.

Exemples tenim, i en abundància, de moviments dits a terme per la classe assalariada, coronats pel més estrepitos fracàs per haver descurat l'efortiment de l'un o de l'altre dels fronts amb que forçosament deu comptar per tal d'acabar-se amb

el capitalisme i amb el seu protector: l'Estat.

Així hem vist, per exemple, a França, en diverses ocasions, tot i tenir el socialisme del país veí una gran influència política traduïda en una nodrida força parlamentària, a l'obrer francès amb prou feines si l'ha beneficiat de res, i, en canvi, recordem la gran força que arribà a tenir el sindicalisme italià en els temps que era dirigit per Serrati i D'Aragona i com que la força sindical mai no acompanyava la força política, tot es traduïa en lluites heroiques, si, però completament ineficaces per a l'obrer italià.

I, sense moure'ns del país en què vivim, i qui no recorda aquell formidable moviment sindical del mili no-cents dinou i següents, en què, malgrat les repressions solertes, el sindicalisme es mantenia ferm i arrencava millores a la burgesia, però que no foren eficaces com ho haurien estat si a l'acció sindical haguessin acompanyat una acció política?

Donem en cop d'ull a través del món, i veurem que sols en els països en els quals el socialisme ha estat recolzat per milions de treba-

lladors, fortes i disciplinades, ha pogut la classe assalariada fer prevaldre les millores arrencades a la burgesia a costa de grans sacrificis.

Els interessats en conèixer les condicions en què viuen els obrers dels altres països, hauran vist com els obrers que al vell continent viuen amb millors condicions i amb més seguretat, en tots els aspectes, són els de Bèlgica i els d'Anglaterra, països aquests en els quals els moviments socialistes i sindicals han marxat sempre recolzats-se l'un a l'altre; i a això es deu que siguin avui aquests dos països els únics en els quals es compleixen d'una manera cabdal les lleis socials establertes per l'Oficina Internacional del Treball que funciona a Ginebra.

Un altre país hi havia a Europa en el qual també, pel fet d'anar junts els moviments obrers o sigui: l'especificament polític i l'especificament sindical, s'havia arribat a millorar considerablement la vida dels treballadors, fou a Àustria; però d'encà que caigué damunt d'aquest país la dictadura del malvat Dollfus i que continuà Schurning, els companys austríacs perderen totes les millores, tant morals com materials, que havien assolit durant els anys d'influència socialista i sindical que a Àustria tenen, també, com a Bèlgica i la Gran Bretanya, una mateixa cosa.

Aquests fets que deixem esmentats, entre altres que podríem citar, ja serien prou per fer comprendre als treballadors quan gran és la necessitat d'unificar en un sol bloc totes les forces obreres que lluiten contra el règim burges, ja siguin polítiques o sindicals.

Ens toca, però, un xic difícil afirmar que dels dos fronts de combat de la classe assalariada té més eficàcia, ja que, al nostre entendre, ambdós la tenen. Si l'un lluita serioses batalles en els parlaments per tal de fer triomfar les idees, l'altre ha de lluitar constantment per donar forma a les mateixes idees.

Grans són, en efecte, les batesses que els representants de les forces obreres organitzades han de sostenir als parlaments en topar amb les forces de la burgesia, però no són gran cosa al costat de les que els obrers es veuen obligats a plantejar a llurs respectius patrons per tal de fer complir les idees que triomfen al Parlament, tota vegada que és immensa la resistència que els representants dels interessos de la burgesia oposen a l'establiment de lleis beneficioses per als obrers.

Això ens mou a dir que en considerar dignes de la major lloanca els companys que militen en els partits de la nostra classe, guats pel noble impuls de contribuir a fer triomfar una idea o bé un programa, no podem menys de sentir viva admiració per tots aquells que exposant-se contínuament a perdre la feina s'encaren amb el burges per tal de fer-li complir allò que en benefici dels obrers estableixen les lleis o els pactes.

Caldrà que tots els companys que militen al si del nostre partit no oblidem que a més de la lluita política, de caire indirecte, hi ha la sindical que és directa i es continua i que, a més, ofereix greus perills per als que no són capdavanters.

Es precis, si es vol que les nostres lluites donin fruit, lluitar amb fe en els dos fronts de batalla que la classe assalariada ha de sostenir per tal d'afeblir la força amb la qual els nostres enemics ens volen barrar el pas que ens porti a una societat en la cat amb entusiasme!

Tots, doncs, al partit i al sindical no siguin possible que uns homes privin de satisfier llurs necessitats a uns altres. ADOLF SIMO

SINDICAT D'OBRERS DE PRODUCTES QUÍMICS

Companys! La força efectiva és amb nosaltres. És ja hora que tots i cada un de nosaltres compreguem aquesta serena veritat. Cal que ens unim en un esforç col·lectiu, cal engegat i aprofitar la nostra força. Tots hem de col·laborar a l'obra de defensa i conquesta dels nostres drets. Hem de posar-nos al marge de les arbitriacions, atropellaments i injustícies a les quals ens volen sotmetre. Cal que ens assegurem unes garanties de treball que tinguin per base unes normes equitatives de justícia social. Hem d'assegurar el pa dels nostres!

Sols un sindicat, l'actiu del qual es sotmet al judici de tots i en el que es pot controlar en tot moment l'honoradesa i la rectitud dels seus homes, pot actuar amb l'energia, la constància i l'eficàcia necessària per a fer front a la reacció, que s'ha llençat a una campanya desenfrenada de rectificació, conciliació i empobriments dels drets socials. I aquest és el Sindicat d'Obrers de Productes Químics, que és per avui el de major nombre d'afiliats del ram.

Aquells que encara no haveu ingressat en el nostre Sindicat, feu-ho sense tardar. No us deixeu convencer pels que desitgen impedir la unió dels treballadors. Estem voltats de gent poc escrupulosa que treballa als dictats dels patrons. No fomenteu ni doneu valor a promeses d'aquests suposats sindicats organitzats per la pròpia burgesia. Nosaltres no prometem simplement solemnement la vostra col·laboració per a portar a terme l'enorme tasca que tenim davant i que només es pot realitzar amb la penetració i decidit amb de tots els companys de les Indústries Químiques.

Company:

Si et s'indignes, multipliquis la teua força, et convertiries en un propulsor del progrés social; ajuda els teus companys; compleix un deure d'humanitat i de consciència; contribuïx a l'emancipació de la teua classe i treballa pel teu benestar i el dels teus.

Pel Sindicat d'Obrers de Productes Químics. — La Junta.

Per excés d'original no podem publicar un treball d'aclariment sobre mutualisme que publicàvem, en manxeta, la setmana passada. Ho farem la vinent.

SECCIÓ OFICIAL

Restem agraïts de col·laboració feta per la Secció de Propaganda del C. A. D. C. I.

El Comitè Executiu de la U. S. C. prega a totes les Seccions líquides les seves cotitzacions el més aviat possible. A la vegada deixa a la iniciativa de les Seccions perquè facin una subscripció o votin quantitats per a la campanya electoral. Aquestes quantitats hauran d'esser tramesses el més aviat possible a la Casa del Poble de Barcelona, Primer de Maig, 7.

Secció de Vilanova i La Geltrú

La Secció de Vilanova i La Geltrú ha enviat, amb motiu de la seva reobertura, una cordial salutació al nostre company Comorera que sofreix condemna a Puerto de Santa Maria (Cadix).

Agrupació Socialista de Mataró (U. S. C.)

El Comitè Directiu té el gust de comunicar a tots els companys del Partit la reobertura del seu estatge, Casa del Poble, Pau Iglesias, 7 i 3, la qual resta des d'ara a la disposició de tots els treballadors i afiliats a la U. S. C.

Saluda, amb aquest motiu, tota l'organització socialista i fa vots per la victòria dels ideals alliberadors de tots defensors.

El Secretari, *Joaquim Cases i Busquets*.

Miting a Gràcia

Acte inaugural del nou estatge Secció Districte VIII., Passatge Roman, 81, pel proper dissabte, dia 25, a les 10 de la nit.

Hi parlaran els companys: Josep Miret, President de la Joventut Socialista.

F. Rossell i Muntaner, Regidor de l'Ajuntament Popular de Barcelona.

Felip Barjau, ex diputat al Parlament espanyol; i

J. Lluís Roca, que presidirà.

Company: no deixeu d'assistir-hi!

CASA DEL POBLE

Nota sindical

La Societat de *Professions i Oficis lliures* comunica que, aixecada la clausura de la Casa del Poble, obrí novament la Secretaria, on, com de costum, atendra, als socis per tot el que els interessi.

Joventut Socialista de Catalunya U.S.C. i P.C.P.

GRAN MITING

per la llibertat dels trenta mil empresonats polítics i socials i per la victòria fulminant del Front Popular.

Oradors:

Joan Pou, Marcellí Butxaca, Jovià Soler, Francesc Duran i Rosell, Pau Borràs, Agustí Vilella, Josep Miret i Josep Franquet, que presidirà.

Per al dia 22 de gener, a les 10 de la nit a la CASA DEL POBLE, carrer Primer de Maig, 7.

OBRERS DE CATALUNYA, ASSISTIU-HI.

